

Bir Zamanlar Bir İsmet Özel Vardı...

"Yazı yazmak" demiş E.L.Doctorow, "geceleyin araba sürmeye benzer. Önünüzü sadece size farların gösterdiği yere kadar görebilirsiniz; ama bu suretle seyahatin tamamına erersiniz." Bu söze itibar edeceksek, ben de geldim geleceğim yere kadar, bitirdim gezimi. Benim için gazete yazarlığı bağlamındaki seyahat tamamlandı. Bundan sonra gazete yazısı yazmayacağım. Yirmi altı sene önce bir yandan inancıma ortak saydığım kimselere laf anlatmak, diğer yandan geçim derdiyle şoför mahalline bir şekilde oturduğum bu arabayı sürmem için hiçbir ahlâki gerekçe kalmadı artık. Neydi gazete yazısı yazmamdaki ahlâki gerekçe? İslamî siyaset yaklaşımı başını dik tutmak istiyorsa, ona destek olmaktı. Çok önemli ve işlev değeri çok yüksek bir işe giriştiğimi düşündüm. Yıllar ve yıllar boyunca çabalarımı hafife almadım. O kadar ki benden başka bir başka kalemle ikame edilebilecek bir tek satır yazmadım. Devran döndü ve benim niyetlerimle olduğu kadar, benim ciddiyetimle ortamın ahvali arasında herhangi bir irtibat bulunmadığı ortaya çıktı.

Bu sebepten dolayı hakkımda "Bir zamanlar bir İsmet Özel vardı.." denilmesi pek yakışık almaz. Ben ortalıkta dönüp duran işlere, çevrilen dolaplara bulaşmadım. Buna mukabil adı duyulmuş biri haline geldim. Adım elbet gizli kalmayacaktı. Lakin benim hedeflediğim şey adımın yaygınlaşması değildi, varlığımın neyle uğraştığının farkına varılmasıydı. Gazete yazısı yazmaya başladığım günden bugüne aradan yirmi altı yıl üç ay geçti. Sonuç benim açımdan ve benim beklentilerim açısından pek parlak değil. Aslına bakarsanız, sonucun parlaklıktan uzak kalmasını ben istedim. Bidayetden itibaren basın hayatında kendine yer açmak isteyenlerden biri değildim. Eğer nefsanî tatmin söz konusuysa edebiyattaki yerim buna kifayet ediyordu. Üstelik neye emek verdiğimi anlamayan insanların benim adımla ağızlarına almalarından oldum olası büyük bir rahatsızlık duyarım, ilk yazımda dedim ki kitle iletişim araçları vesilesiyle yazı işine giren bir Müslüman'ın vazifesi dikkate değer şeyler yazmak değil yazdıklarıyla dikkatlerin Kur'an-ı Kerim'de yoğunlaşmasını sağlamaktır.

Dikkatler benim yazdıklarım vesilesiyle Kur'an-ı Kerim'de yoğunlaştı mı? Hayır, hiç öyle olmadı. Meseleye "itibar" açısından bakarsanız yirmi altı senelik gazete yazarlığım pek parlaktır. Meseleyi önümüze "hakikate yönelmek" hassasiyetiyle koyarsak ortada tam bir fiyasko vardır. Demek ki girdiği yazı işinin altından kalkamamış bir Müslüman sayılıyorum. Neden? Şimdiye kadar elimden, dilimden ve sair azalarımın ne kadar gavurluk (!) sadır oldu ise hepsinin bir alıcısı çıktı. Gel gelelim, Türklüğüme müşteri bulamadım. Bu başarısızlığı devam ettirerek daha çok rezil olmaya katlanamam. Şimdiye kadar gazete yazarlığı dolaylarındaki işi kovalamamın sebebi sabır göstermemdi. Sabır dediğimiz şey sonu olan bir şeydir. Zamanı gelince sabır taşar. Belli şartlar olduğu halde sabrı taşımayan insan eğik bir boyunla ve mağlubiyetle yaşamayı seçen insandır. Artık siyasete dair yazı yazmayacağım. Yazdıklarım hakkında her gün biraz daha battıkları cehaletten aldıkları cesaretle mülahazalarını beyan etme hevesine kapılan kimselere söyleyecek sözüm yok. Onlara artık tahammül edemiyorum. Şimdiye kadar kendilerine gelmelerini, kendilerini bilmelerini ümit ettim. Ümidim boşa çıktı.

Kendini bilen rabbinin bildiği gerçeği bizi aynı zamanda rabbinin bilenini kendini bildiği gerçeğine götürmez mi? Hayır, götürmez. Giderek tersi olma ihtimali yüksektir, yani rablerini bilmeyi öne alan kimseler kendilerini unutma akışında ilk sırayı doldururlar. Dikkat edin, "r" harfini büyük yazmadım. "Rabbim Allah, kitabım Kur'an" diyenleri ortamdaki ayrı tutuyorum. İçinde yaşadığımız çağ İslâm'ı arayanların onu ancak kitaplarda, Müslümanları arayanların onları ancak mezarlarda bulabildiği bir çağdır. Hal-i hazırda kimin terbiyesi altında bulunuyorsak (bir zamanlar bulunmuşsak değil) rabbimiz odur. Demek ki ne ile terbiye edildiğimiz hakkında edineceğimiz her malumat rabbimizi tanıma yönünde bir miktar ilerlememize sebep olacaktır. Terbiye edeni de terbiye eden vardır diye düşünmekten kendimizi alamayız. En iyisi bir başkasının terbiyesi altında olmayanın terbiyesi altına girmektir. Demek ki kültürün kökeni bizi ilk elden ilgilendirir. Buradan kalkarak aldığımız terbiyenin Türklüğümüzün derecesini de belli ettiğinin farkına varırız. Türkiye'de yaşayanların ne kadarı Türk'tür? Siz bu soru üzerinde düşünün. Ben sizin durduğunuz yerden tedirgin oldum, başka yere gidiyorum.